

РЕШЕНИЕ

№ 703

гр. София, 06.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO XIV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Андрей Ангелов

Членове: Биляна М. Вранчева
Цветомила Данова

при участието на секретаря Даниела Д. Генчева
в присъствието на прокурора С. Анг. С.
като разгледа докладваното от Андрей Ангелов Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20231100603957 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 08.06.2022г. по НОХД № 9139 от 2020г. по описа на СРС, НО, 14 състав, съдът е признал за виновен подсъдимия К. И. С. за извършено престъпление по чл.316, вр. чл.308, ал.2, вр. ал.1 от НК, за това, че 08.04.2009 г., около 00:00 ч., в гр. София, в сградата на отдел „Аерогара София“ - терминал 1, находяща се на бул. „Брюксел“ № 1, при преминаване на Гранично контролно - пропускателен пункт „Аерогара София“, чрез представянето пред Ралица А. - служител на Регионална дирекция „Гранична полиция“, осъществяващ граничен паспортно- визов контрол, съзнателно се е ползвал от неистински официален документ - свидетелство за правоуправление на моторно превозно средство с № ****, издадено на името на К. И. С., на който е придаден вид, че е издадено от МВР-Перник, като върху предната и задната страна на СУМПС № ****, издадено на името на К.И.С., на което отчасти са заличени съдържанието на графите, снимката и подписът е залепено прозрачно фолио, върху което е отпечатано сега видимото съдържание, когато от С. за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност, като при условията на чл.54 от НК му е наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3(три) месеца, изпълнението на което

на основание чл. 66, ал.1 от НК отложил с изпитателен срок от 3 (три) години.

В тежест на подсъдимия са възложени, на осн. чл.189, ал.3 от НПК, деловодните разноски в размер на 70.00 лв. и сумата от 5,00 лв. представляваща държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист.

На последно място е постановено отнемане в полза на Държавата вещественото доказателство - СУМПС, предадено с протокол за доброволно предаване от 09.04.2009г., опаковано в полиетиленов плик с картон серия А 0040256 и печат 101-НЕКД-СДВР.

От така постановената присъда е останал недоволен служебно назначения защитник на подс. С. - адвокат П. Г., която чрез въззивна жалба и допълнение към нея релевира основания за нейната незаконосъобразност. В частност се оспорва правилността на присъдата, като защитникът счита че приетите от СРС фактически положения са направени в разрез с нормата на чл. 281, ал.8 от НПК; не било установено дали подсъдимия не притежава СУМС с посочения №, неизяснено било обстоятелството относно обхвата на граничния контрол, позоваването на протокола за доброволно предаване, който не бил доказателствено средство, както и наличието на субективната страна на твърдяното престъпление. Прави се искане за отмяна на първоинстанционната присъда и постановяване на нова от въззивния съд, с което подс. С. да бъде признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му обвинение.

В съдебно заседание прокурорът от СГП счита жалбата за неоснователна и предлага атакуваната присъда да бъде потвърдена.

В хода на съдебните прения служебно назначения защитник на подсъдимия – адв. П. Г. - пледира съда да уважи депозираната въззивна жалба и да оправдае подзащитния му по повдигнатото обвинение по изложените в писмени вид доводи.

Производството пред въззивния съд (както и това пред първоинстанционния) се развива в отсъствие на подс. С..

Пред настоящата инстанция никоя от страните не сочи доказателства и не представя писмени такива.

Въззивният съд също не счете служебно за необходимо да допуска провеждането на съдебно следствие и събирането на доказателства.

Съдът, като съобрази изложените доводи и сам служебно провери изцяло правилността на присъдата, намира за установено следното:

Фактическата обстановка, релевантна за правилния изход на делото, е подробно изяснена от районния съд в нейните съществени параметри. Установени са по безспорен начин обстоятелствата, значими за правилното му решаване и визирани в чл.102, т.т.1-3 от НПК – фактът на извършване на престъплението, авторството на

подсъдимия в него, субективната страна на престъплението, личността на подсъдимия, както и конкретното своеобразие на обстоятелствата, при които е извършено престъплението. Приетите от СРС факти, след самостоятелен анализ на събраната по делото доказателствена съвкупност от въззивния съд, налагат извода че втората инстанция не следва да се възползва от правомощието си, визирано в чл. 316 от НПК за установяване на нови фактически положения, тъй като нужните за правилния изход на делото факти са правилно установени от контролираната инстанция.

Аргументирано СРС, НО, 14 с-в е приел от фактическа страна, че подс. С. е български гражданин, неосъждан, с неустановено по делото към момента местонахождение.

Подсъдимият С., по неустановен начин и на неустановена дата до 08.04.2009 г., се снабдил със свидетелство за управление на моторно превозно средство с № ****.

На 08.04.2009 г., около 00:00 ч., подсъдимият С. се явил за гранична проверка в сградата на отдел „Аерогара - София“ - терминал 1, находяща се на бул. „Брюксел“ № 1, при преминаване на гранично контролно - пропускателен пункт „Аерогара София“. По това време служебните си задължения изпълнявала свидетелката Ралица А. - служител на регионална дирекция „Гранична Полиция“. Подсъдимият С. представил пред свидетелката А. за извършване на проверка - свидетелство за управление на моторно превозно средство с № ****, издадено на името на К. И. С.. При предприетата проверка на редовността на представения документ у свидетелката А. възникнало съмнение относно истинността на същия. Впоследствие инкриминираният документ бил предаден е протокол за доброволно предаване за извършване експертно изследване на същия.

От изготвената в хода на досъдебното производство техническа експертиза се установява, че свидетелство за управление на МПС № ****, издадено на името на К. И. С., не е изготвено съгласно приетите изисквания, норми и стандарти за този вид документ. Вещото лице дава заключение, че върху предната и задната страна на свидетелството за управление на МПС отчасти са заличени съдържанието на графите, върху снимката и подписа е залепено прозрачно фолио, върху което е отпечатано сега видимото съдържание, снимка и подпис.

Горната фактическа обстановка се установява от събраните и проверени от състава на СРС доказателства, съдържащи се в показанията на свидетелите Б.М.К. и Р.М.И. /по баща А. дадени в хода на първоинстанционното съдебно следствие и тези от тях на д.п. и приобщени по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2, пр. 2 НПК), заключението на изготвената техническата експертиза, потвърдено при разпита на експерта в о.с.з. и писмените доказателства и доказателствени средства

С оглед на наведените от защитника доводи, както и по силата на служебното начало в процеса, въззивният съд направи собствен анализ на събраните по делото гласни доказателствени средства относно наличието на престъпление, участието на подсъдимия при извършването му и конкретният механизъм на осъществяването му, като при него не констатира неправилно или необосновано / превратно процедиране на контролираната инстанция при установяване на релевантните факти и доказателствената оценка на източниците на интересуващата делото информация.

Пред скоби следва да бъде посочено, че за интересуващите процеса факти,

данните в гласните доказателствени средства са безпротиворечиви, като тази еднопосочност обхваща включително и представянето на инкриминирания документ пред съответното длъжностно лице и неговата неистинност, като твърденията на защитата касаят доказателствената оценка на уличаващите подс. С. източници на интересоващи делото факти. При обсъждане на показанията на граничните служители Б.К. и Р.И. съдът е отчел, че и двамата свидетели ежедневно извършват проверки на преминаващите през границата на страната пътници на ГКПП „Аерогара София“, което неизбежно се отразява на устойчивостта на спомена за конкретното събитие и открояването му от други подобни. Липсата на спомен е възприета като основание по чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 2 НПК за приобщаване показанията на двамата свидетели от досъдебното производство чрез прочитането им. При обсъждане на доказателствената стойност на приобщените им показания, събрани от разследващ орган, съдът взе предвид няколко принципни съображения от съдържанието на правото на справедлив процес на всеки гражданин, обвинен в престъпление. Съгласно чл. 6, т. 3, б. „д“ ЕКПЧ в минималния комплекс от права, които държавата е длъжна да му гарантира, се включва и правото му да участва в разпита на свидетелите, чиито показания са в основата на обвинението му. В този смисъл противопоставими като пълноценни доказателства на подсъдимия в настоящия процес са тези свидетелски показания, при събирането на които му е била осигурена възможност пряко да се конфронтира със свидетелите и да им задава въпроси, да прави бележки и възражения, тъй като това му създава сигурност, че показанията са депозирани доброволно, отразени са вярно в протокола и е осигурена ефективна възможност на обвиняемия да разколебава доказателствата им стойност или да я опровергава. Затова и чл. 281, ал. 8 НПК не позволява осъдителната присъда да се основава само на показания, дадени пред разследващ орган, прочетени по реда на ал. 4, т.е. без съгласието на подсъдимия. Вложената законодателна целесъобразност е недвусмислено ясна и обслужва приоритетната необходимост да не се позволи централните доказателства да са събрани в рамките на тайно и несъстезателно производство чрез използване на принуда или чрез превратно отразяване на смисъла на показанията в протокола и да се гарантира ефективно правото на защита на обвиняемия. Изхождайки от тази принципна рамка на минималните гаранции за справедлив процес, съдът прие, че надеждни са тези доказателства, установени чрез прочитане на показанията на свидетелите пред разследващ орган, които намират обективна подкрепа в други обективни факти или в показания, събрани в хода на съдебното следствие с гарантирана състезателност. Поради това, като констатира, че показанията на св. К. и св. И., приобщени от досъдебното производство, по отношение на времето, мястото и хода на проверката изцяло кореспондират писмените и веществените доказателства и способите за тяхната проверка – протокол за доброволно предаване от инкриминираната дата, заключение на техническата експертиза и конкретното СУМПС

и настоящият съдебен състав ги кредитира изцяло и прие, че показанията им са надежден и достоверен доказателствен източник. Оспорването на протокола за доброволно предаване от 09.04.2009г. като годно доказателствено средство не намира опора в установената съдебна практика, което еднопосочно го приема за писмено доказателство, удостоверяващо лицето извършило действието и предмета/книжата, които е предоставило за нуждите на разследването.

Правилно СРС е съпоставил показанията на св. И. с писмените доказателства и заключението на техническата експертиза, извеждайки от данните в тези доказателствени средства (които не се оспорват и от защитата), начинът/ механизмът на извършване на деянието с неговите пространствени и времеви рамки, като посочените източници на интересуваша делото информация обективно са безпротиворечиви и еднозначни. Следва да бъде акцентирано на заключението на техническата експертиза, според което върху предната и задната страна на свидетелството за управление на МПС отчасти са заличени съдържанието на графите, върху снимката и подписа е залепено прозрачно фолио, върху което е отпечатано сега видимото съдържание, снимка и подпис. Експертът е категоричен в своите изводи, поради което липсват основания посоченото заключение да не бъде ценено в неговата цялост.

От представените по делото справки за лице – български гражданин в АИС „БДС“ еднозначно се установява, че на подс. С. никога не му е било издавано СУМПС – на 20.05.2002г. му е била издадена лична карта , а на 23.10.2002г. – паспорт.

Тази съвкупност от доказателства несъмнено установява авторството на подс. С. в извършване на инкриминираното деяние. Ето защо и въззивната инстанция намира, че авторството на деянието от страна на подсъдимия С. е установено по изискуемия в чл. 303, ал.2 НПК начин. Поради изложеното и след самостоятелен анализ на събраните и проверени по делото доказателства, настоящият съд напълно споделя констатациите на първата инстанция по фактите.

На базата на правилно възприетите фактически обстоятелства районният съд в законосъобразно е заключил, че подсъдимият С. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл.316, вр. чл.308, ал.2, вр. ал.1 от НК.

От обективна страна: предмет на престъпление е неистински официален документ по смисъла на чл.93, т.5 от НК. Свидетелството за управление на моторно превозно средство е официален документът, тъй като му е придаден вид, че е издаден по установения ред и форма от длъжностно лице в кръга на службата му, удостоверителен по своя характер – удостоверяващ правоспособност на български гражданин за управление на ППС и едновременно с това неговата самоличност (чл. 3, ал.3 от ЗБЛД). СУМПС с № ****, на името на К. И. С. е неистински документ по см. на чл.93, т.6 от НК, тъй като видно от заключението на техническата експертиза, не е изготвен в съответствие с нормите за този вид документи и съществено се различава от образците на валидни български свидетелства за управление на моторно превозно средство. Същият не е издаден от лицето, сочено за негов автор - компетентно длъжностно лице в Република България, по образец и представлява съгласно чл. 93, т.

6 НК "неистински документ", тъй като му е придаден вид, че представлява конкретно писмено изявление на друго лице, различно от това, което действително го е съставило.

Налице е и последният съставомерен елемент от обективната страна на престъпния състав по чл.316 вр. чл.308,ал.2 вр. ал.1 от НК, а именно ползването на документа - съгласно задължителното за съдилищата тълкуване на изпълнителното деяние по чл.316 от НК в ППВС №3/1982г.,т.9, " ...ползване ще е налице с представянето на документа пред съответното длъжностно лице в държавен или обществен орган или пред частно лице", за да докаже, че съществува или не съществува или че е прекратено или изменено някое право или задължение или някое правно задължение. В конкретния случай подсъдимият С. с предоставянето му на длъжностно лице / св. И. – служител в Гранична полиция / е "ползвал" свидетелството именно, за да докаже своята самоличност. В този аспект законът се дезинтересира от обстоятелството дали ползването на документа е в резултат на съществуващо задължение за такова ползване или пък същият е ползван фактически и без дееца да е бил правно задължен да го ползва – такъв признак от обективната страна на състава на чл.308, ал.1 от НК не е предвиден. Единствено меродавно за съставомерността на извършеното е обстоятелството, че е налице фактическо ползване, за да докаже посоченото по-горе обстоятелство. В случая такова ползване на неистински официален документ от страна на подсъдимия е налице. На последно място за съставянето на неистинския официален документ от подс. С. не може да се търси наказателна отговорност. Налице е квалифициращия състав на чл.308, ал.2 от НК – предмет на престъплението е свидетелство за управление на ППС.

От субективна страна подсъдимият С. е действал умишлено, при форма на вината пряк умисъл, като е ползвал документа, като е знаел, че същият е неистински и му е придаден вид на официален, т.е. е съзнавал е общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици и е искал те да настъпят. Същият е притежавал възможност да възприема правилно фактите от обективната действителност и какво е отражението им върху нея. В този смисъл същият е съзнавал обективните условия на извършеното от него деяние - това, че документът е официален, че е неистински, че го ползва, представяйки го пред длъжностно лице, за да удостовери самоличността си, както и отражението на това деяние върху в действителността. Същият е искал да настъпи този противообществен резултат, към който пряко се е стремял.

Съдът обсъди довода на защитника на подсъдимия, че последният не е знаел, че документът е неистински и го намери за неоснователен. Естеството на инкриминирания документ / СУМПС/ е такова, че притежаването му, респ. придобиването му иманентно е свързано с личното участие на лицето в производство

пред длъжностни лица (срв. Наредба № I-157/ 01.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина) и успешното полагане на изпити, изискващи личното явяване на кандидата и положителното им преминаване. Следователно подс.С. е имал представи, че СУМПС се придобива по определена процедура /каквато той не е спазил/ и пред определени длъжностни лица /пред които не се е явил/, т.е. в съзнанието на дееца са съществували представи относно тези белези на деянието, които в своята съвкупност представляват именно интелектуалния момент на умисъла. Следва извод, че в интелектуално отношение в съзнанието на подсъдимия е съществувала представа, че той не е преминал успешно теоретичния и практически изпит за придобиване на правоспособност като водач на ППС и отгук – че документът е неистински. С факта на представянето му пред длъжностното лице, компетентно да приема такъв вид документи е обективизиран и волевия момент на прекия умисъл – желанието да се ползва именно от този неистински официален документ, удостоверяващ самоличността на С.. Причините, поради които подс.С. е представил неистинския документ пред съответното длъжностно лице, както и фактът, че същият е имал други валидни документи за удостоверяване на самоличността си, не рефлексират върху наличието на обективната и субективната страна на конкретното деяние.

В заключение, подсъдимият е осъществил признаците на състава на престъплението, за което е предаден на съд, от обективна и субективна страна, поради което законосъобразно е признат за виновен по повдигнатото му обвинение по чл.316, вр. чл.308,ал.2, вр. ал.1 от НК.

Справедливо, в съответствие с изискванията на чл. 36 от НПК и при условията на чл.54 от НК е и наложеното на подс. С. за престъплението по чл.316, вр. чл.308,ал.2, вр. ал.1 от НК наказание – „лишаване от свобода“ в минималния, предвиден в закона срок. Правилно е отчетен от състава на СРС балансът между смекчаващите и отегчаващите отговорността на дееца обстоятелства и изводът за значителен превес и брой на смекчаващите е съответен на необремененото съдебно минало на дееца, възраст (т.е. занижената степен на обществена опасност на дееца), съпоставена с завишената такава на конкретното деяние и изразена в механизма и конкретния документ. Налагането на наказание от 3 (три) месеца лишаване от свобода, изпълнението на което е отложено на осн. чл.66, ал.1 от НК за минимално предвидения срок от 3 (три) години, освен че отговаря на принципът за съответност на наказанието с престъплението, залегнал в чл.35, ал.3 от НК, е съобразен с възрастта на дееца и необремененото му съдебно минало, както и продължителния период на развитие на наказателното производство; от друга страна именно с такова по вид и размер наказание е в състояние да поправи и превъзпита подсъдимия, като ще го мотивира да преосмисли поведението си и да не накърнява за в бъдеще установения ред в Р.България, като определеният изпитателен срок би бил основание да се въздържа от

противоправно поведение под страх от ефективното му изтърпяване. Следва да бъде посочено, че въпреки осезаемия превес на смекчаващите над отегчаващите обстоятелства, първите не са нито многобройни, нито изключителни по характер, определящи като несъразмерно тежко и най-лекото предвидено в закона наказание. В този смисъл въззивният съд споделя извода на проверявания такъв, че наказанието следва да се индивидуализира при условията на чл. 54 НК, тъй като не установи основания за прилагане на нормата на чл. 55 НК.

С оглед изхода на делото и в съответствие с чл.189,ал.3 от НПК в тежест на подсъдимия са възложени направените по делото разноси, а инкриминираното доказателство – СУМПС е отнето в полза на Държавата, на осн. чл. 53,ал.2, б.”а” от НК, тъй като същото е предмет на престъпление, принадлежало е на дееца, а ползването му е противоправно.

При цялостната служебна проверка на присъдата въззивният съд не констатира нарушение на материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила, необоснованост или непълнота на доказателствата.

Воден от горното и основание чл. 338 от НПК, Софийски градски съд, НО, XIV въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда, постановена на 08.06.2022г. по НОХД № 9139 от 2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 14 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____